

Opet je počeo. Čitanje bukvice popraćeno crvenilom u licu i blagom hiperventilacijom. Bukvica je polako postajala vriska, a nama se činilo da će govorniku za koji čas izbiti pjena na usta. A nismo čak ni bili tako grozni. No dobro, jesmo. Uzeli smo imenik i upisivali si ocjene, to jest samo petice, zato se razrednik onako i derao na nas. Ovaj put smo stvarno pretjerali. Naspram svih onih gluposti koje smo tijekom godina priređivali, ova je ipak bila najveća. Ovoga nas puta razrednik neće braniti, već strogo kazniti.

Sedmi be je s velikom napetošću iščekivao strašnu kaznu koja se imala donijeti na sjednici razrednoga vijeća kroz nekoliko dana. Tih nekoliko dana neizvjesnosti i patnje bilo je strašno čak i za one učenike koji su većinu vremena glumili frajere. Napokon je donesena odluka. Razredno vijeće je odlučilo da umjesto razrednog ukora ovoga puta zaista odradimo svoju kaznu. Čitav je razred suspendiran s nastave. Učenici neće uživati u blagodatima dokolice uz kauč, TV, mobitele i internet, već će suspenziju odraditi u knjižnici. U roku od tjedan dana sedmi be će morati pročitati sve knjige s najveće police u školskoj knjižnici. Naravno, sve je to valjalo odraditi bez ikakve pomoći čarobnog štapića zvanog Google. Kako bismo dokazali da smo knjige zaista pročitali, morat ćemo napisati kratki izvještaj o njima. Tko ih ne pročita, bit će smjesta izbačen iz škole uz srdačnu čestitku - negativnu preporuku ravnateljice za upis u srednju školu. Presuda je za razred bila toliko zastrašujuća da u početku ni sami nismo mogli vjerovati. No, nova je ravnateljica bila odlučna da makar i takvim rigoroznim mjerama školu napokon dovede u red.

Bilo kako bilo, kazna kao svaka i ova se morala izvršiti. Razrednik je strogo napomenuo da se moraju pročitati sve knjige osim knjige pod nazivom „Pomalo neobične pripovijesti“. Tamna, izlizana i prašnjava, ta se knjiga nalazila zbijena među ostalima na dotičnoj polici. Napuštanje knjižnice tijekom izvršavanja kazne bilo je strogo zabranjeno. Fiziološke potrebe zadovoljavale su se uz strogi nadzor profesora škole. Od školske kantine do kupaonica, od kupaonica do spavaonica, učenike su pratili profesori. Isprva su nevoljko pristali na ovaj vid dežurstva, no kada im je iz Ministarstva obećano da će za to biti plaćeni, svim su se srcem zdušno dali u revno izvršavanje svojih dužnosti.

Grozničavo smo tražili neki izlaz, neku kraticu, bilo kakvu krivinu kojom bismo nadmudrili stroge nastavnike i izbjegli neminovno. Najprije smo došli na ideju da se dogovorimo tko će pročitati što i o tome izvijestiti ostale, ali dok smo postigli dogovor izgubili smo već cijelo jutro. Prvi je dan bio grozan. Uzalud smo se pokušavali koncentrirati. Sama pomisao na nepredvidivi niz posljedica našeg čina skretao je pažnju s likova, zapleta i obrata brojnih priča, pripovijesti, novela i romana. Drugoga dana svi su već bili smireniji i opušteniji. I dalje su se grupno naprezale moždane vijke u pokušaju da se pohvataju nadolazeće informacije koje su se rojile i sudarale u našim glavama.

Četvrti se dan Tino, inače najživahniji dječak u razredu, popeo na vrh police i posegnuo za knjigom koja mu se činila najzanimljivijom. Bila je to otrcana i prašnjava zbirka *Pomalo neobične pripovijesti*. Na koricama knjige, u donjem desnom uglu, nalazio se natpis “U slučaju nevolje, citaj

dalje". Zanemarivši razrednikovo upozorenje i neobičnu napomenu, Tino je mrtav-hladan počeo čitati, a stranice knjige počele su se ljeskati jer su ih u trenu prošarali zlatni gibajući valovi. Dječak je očaran čarolijom nastavio čitati. I ova se Tinova odluka, kao i mnoge druge prije nje, pokazala pogrešnom. Jednom kada je počeo s čitanjem, pao je u nekakvo stanje transa iz kojega ga je bilo nemoguće probuditi. Poput kakvog врача ili šamana, nepomično je sjedio na podu prekriženih nogu i čitao list za listom, ljudljajući se naprijed-nazad.

Prva pripovijetka bila je o dvojici arheologa koji su proučavali ostatke izumrlih životinja u ravnicama Patagonije u dalekoj Argentini. Nismo se ni snašli, a odjednom je preko cijele knjižnice prešla noge dinosaure. Nitko nije znao što se događa. Svi su bili izbezumljeni i paralizirani od straha, šoka, nevjerice. Kao u kakvom snu, iz trošnih, crvotočinom pojedenih polica naše knjižnice počeli su nicati pravi pravcati pejzaži daleke Patagonije. A iz tih neobičnih kulisa izvirivali su raznorazni saurusi, reptili i gmazovi čije su prijeteće oči i zastrašujući zubi sijevali sa svih strana - sa zemlje, iz vode i zraka. Tino je pao u nesvijest, a njegovo je tijelo beživotno ležalo na podu.

Znate kako se u ovakvim trenutcima većina ljudi jednostavno uspaniči i totalno je beskorisna? E pa takva nije moja prijateljica Rina. I inače uvijek domišljata onda kada to treba biti, upravo se ona dosjetila rečenice s početka knjige: *U slučaju nevolje, čitaj dalje...* Ne gubeći vrijeme, Rina dohvati knjigu, okrene nekoliko stranica i počne čitati. Pripovijest je započinjala opisom stana koji joj se činio nevjerljivo poznatim. Nakon pola stranice shvatila je da je riječ o njezinom stanu, o domu Cindrićevih. Udobna atmosfera poznatog i domaćeg opustila je Rinu, ali i ostatak razreda koji se oporavlja od nemilih događaja. Sada je pak ona sjedila prekriženih nogu ljudljajući se naprijed-nazad i u transu čitala. Tino je dolazio k sebi. Štoviše, uz Adelinu i Irmu koje su mu stavljale hladne obloge na čelo, činilo se da čak i uživa.

Ušavši u predoblje, Rina je ugledala mamu. Mama je izgledala bolje nego obično. Bila je sređena i nevjerljivo ljubazna. Nije kao i obično već s vrata dovikivala da se ruke peru te da se sjeda za stol, već joj je uputila jedan od onih blaženih osmijeha koje ti obično upućuju ulični prodavači ili članovi kakve sekte. U rukama je držala besplatne kupone za poznati lanac brze hrane te je, umjesto uobičajenog ručka, povela Rinu i čitav sedmi be na pustošenje poznatog *fast fooda*. Učenici su se našli okruženi poznatim interijerom - sjajnim crvenim i žutim pultovima iz kojih su ih mamile oživljene reklame koje su njihovim okusnim populjcima nudile nezaboravno putovanje. Ah, treba li uopće spominjati da smo se počeli pretpavati hranom? Ušli smo iza pulta i pustošili sve pred sobom, poput gutajućeg plamena. Najveća je gužva bila ispod *pipe* za sladoled. Dragan i Boris su bezuspješno pokušavali odlijepiti Davida od *pipe* kako bi i sami, ne mareći za higijenske standarde, namjestili svoja usta na tu istu pipu i osjetili neponovljiv okus poznatog sladoleda. Ubrzo su se svi previjali od želučanih tegoba, a gužva je nastala ovoga puta pred wc-om. Pojedinci su počeli poprimati oblik one hrane na koju su se posebno bili namerčili. U jednom trenutku opazila sam da se Rina počela pretvarati u ogromnu hrenovku te sam odlučila preuzeti stvar u svoje ruke. Da bih se dočepala knjige morala sam se boriti s gigantskom hrenovkom te bez lažne skromnosti moram reći da sam u tome uspjela. Brzo sam otvorila knjigu na posve drugoj stranici.

Odjednom smo se stvorili u nekoj jezivoj kući. Osjećao se propuh te nekakvo glasanje. U kući se nalazilo veliko zastarjelo stubište s kojeg nas je nešto nekom neobjašnjivom silom privlačilo i dozivalo na gornji kat. Iako se većina nas bojala, krenuli smo gore na čelu s Jelenom koja je inače poznata kao štovateljica horor filmova. Polako se uspinjući, krv nam se ledila u žilama, a žmarci nas podilazili. Iz nekog kutka na kraju hodnika začula se dječja brojalica. Tamo je stajala malena djevojčica blijeda lica. Tek smo nakon nekoliko sekunda shvatili da djevojčica uopće ne стојi nogama na podu, već lebdi. Nožicama obuvenima u crvene cipelice lagano je mlatarala po zraku. Jednoglasno smo zavrištali. Svi smo poletjeli prema ulaznim vratima, ali najstrašnije je bilo što vratiju uopće nije bilo. Okrenuli smo se da krenemo suprotnim putem, no ispred nas se stvorila ona – Lebdeća djevojčica. Ponovno smo vršnuli, a ona je objema rukama prekrila uši. Mi smo zanijemili a ona je podigla prstić i počela mi se približavati i dalje levitirajući. Stavila mi je prst ispred nosa te ga polako počela spuštati prema mojoj znojnoj ruci u kojoj sam držala knjigu.

„To želiš?“ promucala sam.

Djevojčica je kimnula glavom. Pružila sam joj knjigu.

„Tražim je stoljećima“, konačno je progovorila.

„Zapela sam ovdje bogu-iza-nogu“, uzdahnula je, „Kako da vam to objasnim... Ja sam zapravo ispalala iz jedne priče koja se nalazi u ovoj vašoj knjizi. I stoljećima tražim svoju priču.“

Ovdje se zaustavila jer joj je lijevo oko počelo kružiti po očnoj jabučici dok nas je desno sasvim smireno promatralo. Smetena neposlušošću vlastitoga oka, djevojka se strese, dlanom se lupi po sljepoočnici i ukroti drznika koji se u trenu vrati na svoje mjesto. U čudu smo je gledali.

„Gdje sam ono stala...“, nastavi djevojčica. „Aha!! Iz koje ste vi priče? Ma zapravo, ne odgovarajte na to pitanje. Ne želim znati.“

Nekoliko trenutaka nas je sumnjičavno promatrala, a potom rekla:

„Ajmo ovako, ja uđem nazad u knjigu, a vi se katapultirate u jazbinu iz koje ste izmigljili, može?“

Ne moram ni napominjati da nam se ovaj prijedlog učinio i više nego li poštenim. Lebdeća se počela stanjivati dok se nije pretvorila u tanak trak dima, poput Duha iz Aladinove svjetiljke. Taj se trak isprva lagano izvijao po zraku da bi se najednom u stotinki sekunde, poput kometa, raspršio i nestao u stranicama čarobne knjige.

Našli smo se ponovno u školskoj knjižnici. Sve je bilo kao prije. Zapravo vrijeme je stalo i čekalo nas. Dogovorili smo se da dinosaure i Lebdeću više ne spominjemo. Nakon svega što smo prošli, služenje kazne koja nas je čekala izgledalo je poput nagrade.

